

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Obdo/4/2020
Identifikačné číslo spisu: 2309204922
Dátum vydania rozhodnutia: 30.07.2020
Meno a priezvisko: JUDr. Beáta Miničová
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2020:2309204922.2

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu K consult, s.r.o., so sídlom Komenského 14A, Banská Bystrica, IČO: 36 056 600, zastúpeného advokátskou kanceláriou Lion Law Partners s.r.o., so sídlom Komenského 14A, Banská Bystrica, IČO: 36 862 461, proti žalovanému Športové stavby, s.r.o., so sídlom Nové Prúdy 2484/8, Trenčín, IČO: 36 847 500, zastúpenému Advokátska kancelária JUDr. Danica Birošová, s.r.o., so sídlom Piaristická 46/276, Trenčín, IČO: 36 837 857, o zaplatenie 9.201,80 Eur s príslušenstvom, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 31Cob/88/2018-673 z 28. mája 2019, takto

rozhodol:

I. Dovolanie žalobcu o d m i e t a .

II. Žalovaný m á proti žalobcovi n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Galanta (ďalej len „súd prvej inštancie“) rozsudkom č. k. 24Cb/111/2009-582 zo dňa 19. apríla 2018 zamietol žalobu v časti 8.591,87 Eur spolu s 10 % ročným úrokom z omeškania od 30. januára 2009 do zaplatenia, v časti 609,93 Eur spolu s 10 % ročným úrokom z omeškania od 30. januára 2009 do zaplatenia konanie zastavil a žalovanému priznal plnú náhradu trov konania. Žalobca sa v konaní domáhal aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť sumu 9.201,80 Eur s príslušným úrokom z omeškania titulom objednávky žalovaného zo dňa 04.11.2009, ktorou došlo k uzavretiu zmluvy o dielo ústnou formou a v zmysle ktorej žalobca pre žalovaného vykonal stavebné práce a dodávky na stavbe „viacúčelové ihrisko SOŠ J. Murgaša v Banskej Bystrici“. Uplatnený nárok v časti istiny v sume 9.201,80 Eur tak pozostáva z neuhradenej časti ceny za dielo v sume 9.164,30 Eur a z kapitalizovaného úroku z omeškania za neskorú úhradu faktúry 20080377 v sume 37,50 Eur. V priebehu konania vzal žalobca žalobu späť najskôr v časti sumy 37,50 Eur (o čom bolo rozhodnuté rozsudkom č. k. 24Cb/111/2009-276 zo dňa 28. apríla 2011, ktorý bol zrušený uznesením Krajského súdu v Trnave č. k. 21Cob/203/2011-327 zo dňa 29. novembra 2012, pričom proti výroku o zastavení konania v uvedenej časti nebolo podané odvolanie - pozn. dovolacieho súdu) a následne aj v sume 609,93 Eur.

2. Súd prvej inštancie uviedol, že vo veci vykonal potrebné dokazovanie, na základe ktorého mal preukázané, že na základe objednávky žalovaného zo dňa 04.11.2008, ktorá bola žalobcovi doručená e-mailovou poštou a jej následného potvrdenia žalobcom zo dňa 05.11.2008 (že práce budú odsúhlasované pánom C. a fakturované podľa cenníka ODIS 2008 alebo v hodinovej zúčtovacej sadzbe podľa priloženého cenníka služieb) došlo medzi stranami k uzavretiu zmluvy o dielo, ktorej predmetom bol záväzok žalobcu dodať žalovanému na základe jeho požiadaviek stavebné práce a realizovať dodávku stavebných materiálov. Dielo malo byť realizované na stavbe označenej ako „viacúčelové ihrisko SOŠ J. Murgaša v Banskej Bystrici“.

3. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že skutočnosť, že žalobca práce realizoval, v konaní nebola spornou, nespochybňoval ju ani žalovaný a vyplývala aj z potvrdenia SOŠ J. C. zo dňa 16.02.2009. Vzťah medzi žalobcom a žalovaným bol vzťahom subdodávateľským, a to druhého radu, nakoľko investorom stavby viacúčelového ihriska bol SOŠ J. C. Banská Bystrica. Dodávateľom stavby bola spoločnosť SCANSIS Slovakia s.r.o. Bratislava, s ktorou mal žalovaný uzatvorenú subdodávateľskú zmluvu spočívajúcu v dodávke celého diela podľa projektovej dokumentácie, pričom časť tejto dodávky realizoval prostredníctvom zmluvného vzťahu so žalobcom. Žalobca následne realizované práce fakturoval v troch čiastkových faktúrach, a to č. 20083037 v celkovej sume 2.655,51 Eur, splatnej dňa 11.11.2008, ktorú žalovaný v celom rozsahu uhradil. Faktúrou č. 20083177 v sume 10.672,04 Eur, splatnou dňa 19.12.2008, ktorú žalovaný uhradil po lehote splatnosti dňa 20.12.2008 a taktiež faktúrou č. 20083199 v sume 9.164,30 Eur, splatnou dňa 29.01.2009, ktorú žalovaný neuhradil. Poslednú faktúru žalovaný po jej doručení hneď vrátil, pričom poukazoval na to, že túto neuznáva, nakoľko k nej neboli priložené žiadne dodacie a vážne lístky ani záznamy o prevádzke mechanizmov a dopravných prostriedkov. Následne žalobca žalovanému zaslal list označený ako do fakturácia dodávok materiálov a stavebných prác, na čo žalovaný reagoval listom zo dňa 02.03.2009, v ktorom opäť uviedol, že zotrúva na svojom predchádzajúcom stanovisku. Poukázal na to, že žalobca nepreukázal oprávnenosť svojho nároku v tejto časti.

4. S poukazom na § 536 ods. 1 a ods. 3 Obchodného zákonníka (ďalej len „Obch. zák.“) súd skonštatoval, že medzi stranami sporu došlo k uzavretiu predmetného obchodno-právneho vzťahu spadajúceho pod zmluvu o dielo. Tento názor bol potvrdený aj súdom druhej inštancie vo vyššie uvedenom zrušujúcom uznesení zo dňa 29.11.2012, s tým, že odvolaciemu súdu nebolo zrejmé, v akom rozsahu žalobca pre žalovaného práce na diele vykonal, v akom množstve dodal materiál, za ktorého stavu preto mohlo na strane žalovaného vzniknúť bezdôvodné obohatenie, avšak je otázne v akom rozsahu, pričom je možné, že práce realizované žalobcom už boli zaplatené doposiaľ uhradenými faktúrami. Preto odvolací súd dospel k záveru o potrebe nariadenia znaleckého dokazovania.

5. Súd prvej inštancie vyhodnotil, že medzi stranami sporu nebola spornou skutočnosť, či žalobca stavebné práce a dodávky pre žalovaného realizoval, spornou zostala skutočnosť, v akom rozsahu boli tieto dodávky realizované a preto viazaný právnym názorom súdu druhej inštancie vo veci nariadil znalecké dokazovanie, ktorého účelom malo byť objektívne zistenie, aký bol skutočný rozsah prác vykonaný žalobcom v rámci zmluvného vzťahu so žalovaným ako aj zistenie, za účelom posúdenia prípadného vzniku bezdôvodného obohatenia, či boli žalobcom vykonané práce nespádajúce pod režim uzatvorenej zmluvy o dielo. Za týmto účelom bol vo veci vypracovaný znalecký posudok č. 98/2016 a to znalkyňou Ing. Annou Bešinovou, ktorá pri vypracovaní posudku odpovedala na otázky položené stranami sporu.

6. Z obsahu znaleckého posudku č. 98/2016 súd zistil, že znalkyňa pri odpovediach na položené otázky vychádzala zo stavebného denníka a záznamov o prevádzke strojov, ktoré boli predložené žalobcom a ktoré v priebehu celého konania žalovaný spochybňoval, nakoľko tieto neboli nikým z jeho strany verifikované a podpísané. Znalkyňa síce v znaleckom posudku uviedla, že ňou deklarovaný objem dodávok predstavuje skutočne vykonané dodávky a práce, avšak vychádzala iba z listín predložených žalobcom, ktorých objektívnosť bola v priebehu celého konania žalovaným spochybňovaná. Hodnotu prác a dodávok žalobcu na stavbe znalkyňa vyčíslila opätovne na základe stavebného denníka žalobcu, kde sporné záznamy neboli verifikované žalovaným na sumu 21.919,42 Eur.

7. Ako uviedol súd prvej inštancie, pri hodnotení znaleckého posudku vychádzal z účelu znaleckého dokazovania, ktorým je objektivizácia skutkových okolností a verifikácia tvrdení strán súdneho konania. V danom prípade musel však konštatovať, že takýto účel znaleckého dokazovania nebol naplnený, pretože znalkyňa pri vypracovaní znaleckého posudku vychádzala takmer výlučne z listín vyhotovených jednostranne žalobcom, ktorých pravdivosť žalovaný od samého počiatku sponchyboval. Závery znalkyne teda vychádzali výlučne z tvrdení žalobcu a ich podkladom nebolo objektívne zistenie skutočne realizovaných prác a dodávok. Nemožnosť tohto objektívneho zistenia resp. neekonomickosť tohto zisťovania nebolo však možné pričítať na ťarchu žalovaného tak, že objektívne zisťovanie sa nahradí iba preskúmaním prijateľnosti skutočností tvrdených žalobcom. Znaleckým posudkom, teda podľa názoru súdu nebola splnená požiadavka súdu druhej inštancie, podľa ktorej malo byť výsledkom znaleckého dokazovania zistenie skutočne vykonaných prác a dodávok a nie iba zhodnotenie listinných dôkazov predložených žalobcom, v ktorých jednostranne deklaroval vykonané práce a dodávky a ktoré nebolo možné považovať za dôkaz o skutočne vykonaných prácach a dodávkach.

8. Na základe uvedených výsledkov znaleckého dokazovania súd prvej inštancie konštatoval, že žalobca v spore neunesol dôkazné bremeno a nepreukázal, že ním tvrdené práce a dodávky skutočne realizoval. Podľa názoru súdu na preukázanie nároku žalobcu bolo potrebné predložiť dôkazy, z ktorých by vyplývalo, v akom rozsahu navrhovateľ dielo realizoval. V danom prípade, vzhľadom na charakter diela, to mali byť najmä záznamy o prevádzke strojov, dodacie listy, resp. zápisy v stavebnom denníku. Všetky tieto dôkazy by mali byť opatrené podpisom zodpovedných osôb zo strany žalovaného, v tomto prípade pána C., ktorý jednotlivé dodávky fyzicky objednával. Žalobca svojim neobzretným postupom zmaril možnosť preskúmania oprávnenosti jeho nároku, nakoľko, ak by postupoval s náležitou obozretnosťou, musel vzhľadom na charakter objednávky, kde nebol presne stanovený jej rozsah a jeho stanovenie bolo odkázané na konkrétne ústne pokyny zodpovednej osoby zo strany žalovaného, dať podpisovať tieto listiny, ktorými by nepochybným spôsobom preukázal, v akom rozsahu dielo na základe pokynov žalovaného realizoval. Žalobca však žiadnym hodnoverným spôsobom nepreukázal svoje tvrdenie, že pán C. odmietol tieto listiny preberať a podpisovať a taktiež odmietol podpisovať aj stavebný denník. K spisovému materiálu neboli založené žiadne dôkazy, z ktorých by vyplývalo, že túto skutočnosť žalovanému oznámil. Taktiež považoval súd za potrebné poukázať na skutočnosť, že ani v stavebnom denníku, ktorý viedol zamestnanec žalobcu, neexistuje zápis o tom, že pán C. tento denník odmietol podpísať a že mu vôbec tento stavebný denník bol predložený k podpisu.

9. Súd prvej inštancie sa taktiež nestotožnil s argumentáciou žalobcu, v ktorej sa snažil oprávnenosť uplatneného nároku preukázať na základe rozpočtov medzi hlavným dodávateľom stavby a žalovaným. Žalobca predsa nemôže svoje práva odvodzovať od zmluvného vzťahu, v ktorom nebol účastníkom. Zmluva o dielo uzavretá medzi žalobcom a žalovaným sa ani nevzťahovala na dodávku celého viacúčelového ihriska v zmysle projektovej dokumentácie, ale iba na jednotlivé označené stavebné úkony, potrebné k celkovej realizácii diela. Z tohto dôvodu preto žalobca, podľa názoru súdu, nemôže poukazovať na cenu stanovenú rozpočtom, resp. na výkazy výmer a materiálov medzi žalovaným a hlavným dodávateľom, nakoľko nerealizoval celé dielo a v konaní nepreukázal, v akej časti celkové dielo realizoval. Takto postavenú argumentáciu žalobcu súd považoval za irelevantnú, nakoľko podľa jeho názoru nie je možné poukazovať v prípadoch, keď sa jednotlivé dodávky a stavebné úkony oceňujú podľa cenníka, na ceny a dodávky stanovené rozpočtom. Navyše súd považoval za potrebné taktiež poukázať na skutočnosť, že dielo nebolo realizované v rozsahu projektovej dokumentácie, ale v menšom rozsahu, čo konštatovala aj znalkyňa, a preto muselo dôjsť aj k zníženiu objemu objednaných prác a dodávok.

10. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 C. s. p. tak, že žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu, nakoľko mal v spore plný úspech.

11. Na základe odvolania žalobcu Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 31Cob/88/2018-673 zo dňa 28. mája 2019 potvrdil rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti, t. j. vo výroku I a žalovanému priznal proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

12. Odvolací súd bez potreby doplniť alebo zopakovať dokazovanie dospel k záveru, že skutkový stav zistený súdom prvej inštancie vyplýva z vykonaných dôkazov, neodporuje obsahu listín založených v spise, obsahu znaleckého posudku, ani obsahu výsluchov strán a svedkov tak, ako boli zachytené v zápisniciach o pojednávaní.

13. Odvolací súd uviedol, že žalobca vo svojom odvolaní vytýkal súdu prvej inštancie nesprávne posúdenie tým, že nesprávne aplikoval § 191 a § 207 C. s. p., ktoré sa však týkajú dokazovania a jeho hodnotenia. Z obsahu odvolacím námietok však odvolací súd vyhodnotil, že žalobca nenamietal nesprávne právne posúdenie veci, ale že súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

14. Najväčšia časť odvolacích námietok žalobcu podľa odvolacieho súdu smerovala proti postupu súdu pri hodnotení znaleckého posudku. V tomto smere odvolací súd poukázal na ustálenú judikatúru (napr. R 1/1981, R 4/1969, R 21/1981, R 45/1984 alebo R 22/1989, časť I, oddiel „znalecké dokazovanie“), v zmysle ktorej súd aj znalecký posudok musí hodnotiť ako každý iný dôkaz podľa § 191 C. s. p., s prihliadnutím na určité zvláštnosti tohto znaleckého posudku. To znamená, že súd sa musí zaoberať jednak tým, či posudok má formálne náležitosti, teda či závery uvedené vo vlastnom posudku sú náležité odôvodnené a sú podložené obsahom nálezu. Ďalej sa musí zaoberať tým, či znalec vyčerpал úlohu v rozsahu, v akom mu bola uložená, či sú jeho závery podložené výsledkami konania a nie sú v rozpore s výsledkami ostatných vykonaných dôkazov. Súd nemôže preskúmať správnosť odborných záverov znalca, nemôže ho nahradiť svojim záverom, ale musí postupovať spôsobom predpokladaným zákonom, teda žiadať od znalca vysvetlenie, doplnenie alebo odstránenie nedostatkov posudku, prípadne podanie nového posudku, alebo môže aj ustanoviť iného znalca. Žalobcovi v prerokúvanej veci podľa odvolacieho súdu uniklo, že súd prvej inštancie, ale ani žalovaný nespochybňovali odborné závery znalkyne Ing. Anny Bešinovej v znaleckom posudku č. 98/2016, ale práve skutkový podklad, z ktorého pri ich formulácii vychádzala a jeho súlad s výsledkami konania a s inými dôkazmi. Znalkyňa dala odpoveď na to, aký druh materiálu a v akom objeme bol na stavbe viacúčelového ihriska spotrebovaný, koľko hodín práce stroja JCB 4CXI zodpovedá prácam na stavbe, koľko hodín práce živичného valca CB-224E zodpovedá prácam na stavbe, aká bola obvyklá denná sadzba za prácu strojov, aká bola obvyklá jednotková cena za dodávku materiálu, aká bola obvyklá cena prác strojmi Tatra, MAN, UDS, IVECO, aká bola skutočná hodnota prác vykonaná žalobcom na stavbe a či mohol žalovaný pri počte pracovníkov zhotoviť stavbu za daný čas. Voči odborným záverom, ktorých skutkový podklad vychádzal z listinných dôkazov predložených žalobcom (záznamy o prevádzke strojov, vážne lístky, faktúry a pod.), odvolací súd nevzniesol žiadne námietky.

15. Odvolací súd však podstatu sporu medzi stranami sporu nevzhliadol v riešení uvedených otázok a za sporné medzi stranami považoval jednak to, či spoločnosť T&T staving, a.s. práce na stavbe reálne vykonala a či ich vykonala pre žalovaného v súlade s podmienkami dohodnutými v emailovej výmene zo 04. a 05. novembra 2008. V uvedených emailoch totiž strany jasne prejavili, že táto spoločnosť mala pre žalovaného vykonávať len práce podľa objednávky svedka C. a že len práce potvrdené p. C. mali byť účtované. Túto podstatnú spornú otázku však znalecký posudok nijako neriešil, pretože na jej riešenie nebola znalkyňa ustanovená. V tejto súvislosti pritom žalovaný za konania zapieral, že by preňho boli dodané všetky práce uvedené v stavebnom denníku a v týchto listinách, takže predmetom dokazovania pred súdom prvej inštancie bola práve otázka, či tieto listiny dostatočne preukazujú rozsah materiálu a prác dodaných pre žalovaného. Pokiaľ potom znalkyňa pri vypracúvaní znaleckého posudku bez ďalšieho vychádzala z obsahu týchto listín, vychádzala práve z takých skutočností, ktoré boli v konaní sporné. V dôsledku toho, skutkové východiská jej znaleckého posudku nemôžu byť v súlade s výsledkami konania, takže pre konanie nie sú použiteľné ani jej odborné závery, hoci sú aj správne a v posudku náležité odôvodnené. Ak je totiž sporná samotná otázka, či práce a materiály uvedené v stavebnom denníku, vážnych lístkoch, faktúrach tretích osôb, boli skutočne dodané na stavbu na objednávku žalovaného a preňho, potom ich množstvo síce môže byť z týchto listín odborne správne vypočítané, ale nemožno ho považovať za dôkaz toho, že všetky tieto práce a materiál boli na stavbu dodané pre žalovaného. Súd prvej inštancie tak podľa názoru odvolacieho súdu správne zhodnotil tento znalecký posudok tak, že pre riešenie spornej otázky medzi stranami je nepoužiteľný, a správne na jeho

závery neprihliadal. Tieto otázky nevyriešil ani dodatočný výsluch znalkyne . Žalobca pritom v konaní na súde prvej inštancie nežiadal nijakým spôsobom doplniť znalecký posudok, nežiadal položiť dodatočné otázky, ani objasniť skutkový základ, z ktorého vychádzal. Potom ale nedôvodne v odvolaní vytýkal súdu prvej inštancie, že takéto dodatočné otázky nepoložil sám.

16. Odvolací súd poukázal na čl. 8 základných princípov C. s. p., podľa ktorého sú strany povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi. Strana je povinná splniť bremeno tvrdenia, teda tvrdiť potrebné rozhodné skutočnosti, ktorej potreba je určovaná hypotézou právnej normy upravujúcej sporný právny pomer účastníkov. Každá zo strán je pritom povinná tvrdiť (a v prípade sporu dokázať) existenciu znakov skutkovej podstaty (hypotézy) tej právnej normy, ktorej právny následok je v jej prospech (porovnaj uznesenie NS SR sp. zn. 4Cdo/13/2009). V prerokúvanej veci bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že žalovaný si sporné práce vyúčtované faktúrou č. 20080399 u spoločnosti T & T staving, a.s., skutočne objednal a že tieto práce boli aj žalovanému dodané (ich dodanie bolo potvrdené svedkom C.). Až následne bolo možné skúmať, v akej výške mal žalovaný zaplatiť cenu týchto prác. Odvolací súd však zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca v konaní toto základné dôkazné bremeno neunesol.

17. Ako nedôvodnú vyhodnotil odvolací súd námietku žalobcu, že súd prvej inštancie neprihliadol na ním vedený stavebný denník, ktorého obsah údajne niet dôvodu spochybňovať. Z ustanovení § 46d ods. 1, § ods. 2 zákona č. 50/1976 Z. z. však podľa názoru odvolacieho súdu nevyplýva nič, čo by podporovalo názor žalobcu, že údaje v stavebnom denníku sú nespochybniteľné. Zákon ani nepredpisuje, kto má viesť stavebný denník v prípade, kedy na stavenisku pracuje paralelne viacero dodávateľov, alebo v prípade, že na nej pracuje niekoľko úrovní subdodávateľov. Potom ale súdu nebolo zrejmé, z čoho žalobca vyvodzoval, že práve stavebný denník vedený spoločnosťou T & T staving, a.s., mal byť rozhodujúcim pri posudzovaní rozsahu vykonaných a žalovanému dodaných prác a materiálov. V prerokúvanej veci totiž stavebný denník rovnako viedol aj žalovaný a tento stavebný denník bol čiastočne potvrdený aj W.. arch. O., ktorý bol podľa nesporného tvrdenia strán stavebným dozom hlavného investora (SOŠ J. Murgaša v Banskej Bystrici). Žalobca počas konania neuviedol žiaden zmysluplný dôvod, prečo by stavebný dozor podpisoval stavebný denník žalovaného, keby v ňom boli uvedené nesprávne údaje, a naopak, prečo nepodpísal stavebný denník spoločnosti T & T staving, a.s.

18. Odvolací súd konštatoval, že stavebný denník spoločnosti T & T staving, a.s. obsahoval záznamy od 07. novembra 2008 do 20. novembra 2008, ktoré však boli podpísané len svedkom W.. T., ktorý vykonával stavebný dozor na stavenisku za žalobcu. Tento denník si ale podpisoval výhradne sám, pretože svedok C. ho nepodpisoval. Tomu však odporovala výpoveď svedka C., podľa ktorého mu svedok W.. T. stavebný denník nepredložil, nepožiadala ho o odsúhlasenie prác a nevyzval ho na podpísanie záznamov v stavebnom denníku. Výpovedi svedka C. nasvedčovala výpoveď svedkyne V., podľa ktorej svedkovi C. tieto listiny na podpis predložené neboli. Súdu nebolo zrejmé, prečo svedok T. nezaznamenal do stavebného denníka výzvu pre žalovaného na odsúhlasenie prác, prípadne skutočnosť, že na výzvu žalovaný odmietol stavebný denník potvrdiť. Takisto nebolo zrejmé, prečo už na tomto mieste spoločnosť T & T staving, s.r.o., neinformovala žalovaného, prípadne nevyvolala oficiálne rokovanie. Podľa názoru odvolacieho súdu tak z týchto dôvodov stavebný denník žalobcu nebolo možné považovať za dostatočne hodnoverný podklad o tom, že v ňom vykonané práce boli vykonané pre žalovaného. Pretože žalobcu v prerokúvanej veci zaťažovalo dôkazné bremeno na preukázanie toho, že sporné práce boli skutočne vykonané a boli vykonané práve pre žalovaného, ide o hodnotenie dôkazov, z ktorého sa nepodarilo presne ustáliť, že by tieto podmienky boli splnené na vrub žalobcu s tým dôsledkom, že svoje dôkazné bremeno neunesol.

19. Pre úplnosť odvolací súd poukázal na to, že ani z ďalších dôkazov vykonaných súdom prvej inštancie nevyplýval záver, že by práce vyúčtované spornou faktúrou boli vykonané práve na objednávku svedka C.. Z výpovedí svedkov (C., V., T., Y.) tiež vyplývalo, že niektoré práce vykonávali na základe objednávky hlavného investora (SOŠ J. C. v Banskej Bystrici). Rovnako v stavebnom denníku spoločnosti T & T staving, a.s. bola uvedená „poznámka pre investora“ zo 7. novembra 2008, ktorým oznamuje „práce navyše“ a to spornú kanalizáciu, ako aj „poznámka pre investora“ zo 14.

novembra 2008, kde zhotoviteľ stavebného denníka výslovne uviedol, že „na požiadanie zástupcu školy (ako hlavného investora) boli vykonané ďalšie práce navyiac a to práve predmetná kanalizácia a pomocné práce s ňou spojené“. To všetko tak spochybnilo záver o tom, že sporné práce boli vykonané na objednávku svedka C., čo tento svedok sám počas konania uvádzal a jeho výpoveď tak možno považovať za dôveryhodnú. Tvrdeniam žalobcu nenasvedčovalo ani potvrdenie hlavného investora diela - SOŠ J. Murgaša v Banskej Bystrici, keďže sa ním potvrdzovalo len to, že táto spoločnosť dodala materiál na stavbu viacúčelového ihriska, realizovala stavebné práce a poskytovala stavebné a dopravné mechanizmy, nie však to, pre koho a na čiu objednávku tak robila.

20. Súd prvej inštancie správne podľa názoru odvolacieho súdu posúdil zmluvu medzi stranami sporu ako zmluvu o dielo podľa § 536 a nasl. Obchodného zákonníka, keď táto bola uzatvorená medzi žalovaným v postavení „objednávateľa“ a spoločnosťou T & T staving, a.s., v postavení „dodávateľa“, ktorí sú podnikateľmi podľa § 2 ods. 2 písm. a) Obch. zák., pri výkone ich podnikateľskej činnosti, v dôsledku čoho sa právne vzťahy medzi nimi spravovali a aj naďalej spravujú Obchodným zákonníkom podľa jeho § 261 ods. 1 (v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy). Táto zmluva si pritom nevyžaduje písomnú, ani inú osobitnú formu, v dôsledku čoho ju možno uzavrieť v akejkoľvek forme (§ 40 ods. 1 Obč. zák., § 272 Obch. zák.). Tento záver súdu prvej inštancie žalobca v odvolaní nenapadol, a pretože odvolací súd je viazaný odvolacími dôvodmi (§ 380 ods. 2 Obch. zák.), nie je oprávnený tento záver spochybňovať a musí z neho v konaní vychádzať.

21. S poukazom na § 548 ods. 1 druhej vety Obch. zák. odvolací súd uviedol, že z obsahu predmetnej zmluvy o dielo je zrejmé, že strany sa v nej dohodli, že spoločnosť T & T staving, a.s., bude pre žalovaného vykonávať práce len na základe objednávky p. C. a bude platiť len za práce odsúhlasené p. C.. Žalobca bol tak povinný dokázať, že podmienky vzniku nároku na cenu diela podľa ustanovení zmluvy boli naplnené. Zo zisteného skutkového stavu však vyplynulo, že sa mu to nepodarilo, v dôsledku čoho musel aj odvolací súd vychádzať z toho, že tieto podmienky splnené neboli. Odvolací súd len nad rámec odvolacích dôvodov doplnil, že za istých okolností by nárok na zaplatenie častí ceny diela mohol vzniknúť aj bez existencie podpísaného súpisu prác. Odkazom na judikáciu (uznesenie NS SR sp. zn. 5Obdo/19/2006) odvolací súd dodal, že spoločnosti T & T staving, a.s., mohol vzniknúť nárok na vyúčtovanie ceny diela aj bez toho, aby boli práce odsúhlasené p. C.. Žalobca však podľa zisteného skutkového stavu nedokázal, že by svedok C. bezdôvodne odmietol súpisy vykonaných prác podpísať.

22. Odvolací súd zhodne so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nedokázal existenciu pohľadávky, ktorú mal postúpením nadobudnúť, v dôsledku čoho možno jeho žalobu vyhodnotiť ako neopodstatnenú. Odvolací súd pre úplnosť dodal, že žalobca v odvolaní, napriek citácii § 365 ods. 1 písm. h) C. s. p., neuviedol žiadne konkrétne dôvody proti právnomu posúdeniu veci súdom prvej inštancie. Žalobca pod týmto odvolacím dôvodom rozumel nesprávnu aplikáciu § 191 a 207 C. s. p., teda ustanovení upravujúcich dokazovanie, čo nenapĺňa skutkovú podstatu nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko podľa ustálenej judikatury nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. Odvolanie žalobcu však neobsahovalo žiadnu konkrétnu výhradu voči použitým právnym predpisom, ich interpretácii alebo právnym záverom vyvođeným zo skutkových zistení.

23. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 v spojení s § 396 ods. 1 C. s. p.

24. Rozsudok odvolacieho súdu napadol žalobca (ďalej aj „dovolateľ“) dovolaním z dôvodu, že súd mu nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C. s. p.) a z dôvodu, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p.). Navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „NS SR“ alebo „dovolací súd“) napadnutý rozsudok odvolacieho súdu v spojení s rozsudkom súdu prvej inštancie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

25. K naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p. došlo podľa názoru žalobcu porušením kasačnej záväznosti predchádzajúceho zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu, porušením konradiktórnosti konania, princípu rovnosti zbraní, rovnosti strán sporu, porušením zákazu prekvapivých rozhodnutí, zákazu ľubovôle, ako aj porušením práva na vysporiadanie sa so všetkými relevantnými skutočnosťami a porušením práva na preskúmanie rozhodnutia a riadne odôvodnenie rozsudku. Odvolací súd podľa žalobcu nereflektoval jeho argumentáciu uvedenú v odvolaní a vydal prekvapivé rozhodnutie v rozpore so zisteným skutkovým stavom, keď s prihliadnutím na obsah znaleckého dokazovania vytkol žalobcovi, že neunesol dôkazné bremeno a absolútne spochybnil dôkaznú a výpovednú hodnotu znaleckého dokazovania. Za svojvoľnú a v rozpore s logickým úsudkom považoval dovolateľ argumentáciu odvolacieho súdu v otázke dôkazného významu e-mailovej komunikácie zo dňa 04. a 05. novembra 2008.

26. Dovolateľ uviedol, že žalovaný v konaní neponúkol v porovnaní s obsahom znaleckého dokazovania žiadnu hodnotovo porovnateľnú verziu, ktorá by znamenala neunesenie dôkazného bremena a stratu sporu na strane dovolateľa. Ak teda žalovaný kvalifikovane nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu, tieto sa považujú za nesporné a použitá argumentácia odvolacieho súdu, nad rámec súdom prvej inštancie zisteného skutkového stavu, predstavuje podľa dovolateľa nepripustný a svojvoľný procesný postup.

27. Porovnaním jadra argumentácie odôvodnenia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu možno podľa dovolateľa zistiť, že odvolací súd nevychádzal zo skutkového stavu zisteného v konaní pred súdom prvej inštancie, ale posúdil ho odlišne a dotvoril ho v záujme podporenia a doplnenia súdom prvej inštancie prijatej argumentácie, kde odôvodnenie prvoinštančného rozsudku vychádzalo z premisy, že medzi stranami sporu nebola sporná otázka, že práce na diele realizoval dovolateľ, čo vyplývalo okrem iného aj z obsahu výpovede svedka C. a súvisiacich listinných dôkazov. Totožnú otázku však odvolací súd posúdil odlišne, keď otázku realizácie fakturovaných prác prekvapivo a bez opory v zistenom skutkovom stave podmienil obsahom mailovej komunikácie. Uvedená prekvapivosť rozhodnutia odvolacieho súdu je navyše podľa dovolateľa umocnená tým, že bez predchádzajúceho procesného upozornenia súdom prvej inštancie (§181 ods. 2 C. s. p.) bolo žalobcovi (z pohľadu ktorého predvídateľnosti bol znalecký posudok nepochybne dôkazom v jeho prospech) znemožnené ďalej vecne argumentovať. Odvolací súd pritom prekvapivo vykonštruoval samostatnú skutkovú otázku, keď na jednej strane uviedol, že závery znaleckého dokazovania nepovažuje pre napadnuté rozhodnutie za sporné a nemá voči nim námietky a na druhej strane vytvoril subkategóriu zásadnej spornej skutkovej otázky, či spoločnosť T & T staving, a.s. práce na stavbe reálne vykonala, či ich vykonala pre žalovaného v súlade s podmienkami dohodnutými v e-mailovej výmene zo dňa 04. a 05. novembra 2008, a to napriek tomu, že v jadre svojho rozhodnutia sa stotožnil s otázkami a odpoveďami spracovanými v znaleckom dokazovaní. Odvolací súd teda dotvoril skutkový stav, resp. pristúpil k jeho zásadnej zmene a tým aj k zmene v otázke procesnoprávneho posúdenia, hoci formálne ide o potvrdzujúci rozsudok. Jednostranne a svojvoľne vygeneroval tézu, že najprv bolo potrebné zo strany žalobcu preukázať dodanie prác objednaných a schválených pánom C. a až následne mohla byť zadaná znalecká úloha pre stanovenie ceny dodaných prác a to napriek tomu, že znalecké dokazovanie už vychádzalo zo zistenia, že sa jednalo o spornú skutkovú otázku.

28. Dovolateľ uviedol, že nebola sporná otázka, či práce objednal pán C., ale v akom cenovom rozsahu boli reálne vykonané, pričom komunikácia medzi stranami sporu po zhotovení a odovzdaní diela žalovanému neobsahovala námietku, že by zhotoviteľ vykonal niečo, čo pán C. neobjednal. Odvolací súd však odignoroval výpoveď pána C., ktorý netvrdil, že úhrada ceny dodaných prác bola podmieňovaná jeho súhlasom, ale uviedol, že zhotoviteľ vždy objednaný rozsah prác riadne uskutočnil. Na uvedené však odvolací súd neprihliadol.

29. Vo vzťahu k znaleckému dokazovaniu dovolateľ namietal, že odvolací súd nad rámec a protichodne s odôvodnením súdu prvej inštancie považoval závery znaleckého dokazovania síce za vecne správne, ale nepoužiteľné pre úspech žaloby v dôsledku neunesenia dôkazného bremena (súd prvej inštancie konštatoval, že závery znalkyne vychádzajú výlučne z tvrdení žalobcu a ich podkladom nie je objektívne zistenie skutočne realizovaných prác a dodávok a odvolací súd konštatoval, že skutkové východiská

znaleckého posudku nie súd v súlade s výsledkami konania, takže pre konanie nie sú použiteľné ani odborné závery znalkyne, hoci sú aj správne a v posudku náležite odôvodnené). Odvolací súd preto pri hodnotení výsledkov znaleckého dokazovania postupoval podľa dovolateľa extrémne svojvoľne, v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít a v rozpore so zovšeobecňujúcimi rozhodnutiami uverejnenými v Zbierke rozhodnutí a stanovísk v otázke znaleckého dokazovania, najmä v súvislosti s tým, že súd nemôže preskúmať vecnú správnosť odborných záverov znalca...to ale neznamená, že súd je viazaný znaleckým posudkom a musí ho bez ďalšieho prevziať... (viď R 1/1981). Odvolací súd podľa dovolateľa navyše znehodnotil kvalitu spracovania znaleckého posudku konštatovaním, že „znalec vychádzal výlučne z listinných podkladov predložených žalobcom“. Súd prvej inštancie pritom využil vlastnú kompetenciu vypočítať znalkyňu a tým overil správnosť jej záverov prijatých v znaleckom posudku a odvolací súd nedal žiadnu špecifickú odpoveď a otázku, prečo pri hodnotení znaleckého dokazovania nebol dodržaný obvyklý procesný postup v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou.

30. K problematike kasačnej záväznosti skoršieho zrušujúceho uznesenia odvolacieho súdu (č. k. 21Cob/203/2011-237 zo dňa 29.11.2012) dovolateľ uviedol, že tým, že odvolací súd vrátil rozhodnutie súdu prvej inštancie s pokynom na vykonanie znaleckého dokazovania o kľúčových skutkových otázkach, od ktorých záviselo posúdenie žalobcom uplatneného nároku, vyvolal na strane dovolateľa legitímne očakávanie, že úspech žaloby závisí od výsledku znaleckého dokazovania. Teda len zásadná zmena skutkového stavu v podobe výsledkov znaleckého dokazovania proti tvrdeniam žalobcu mohla prelomiť existujúcu kasačnú záväznosť a priviesť k neúspechu žaloby. Podľa dovolateľa bolo za danej situácie prirodzené, že považoval rozhodnutie súdu prvej inštancie za prekvapivé, pričom ani odvolací súd sa s jeho námietkami nevysporiadal, nezaujal k nim žiadne hodnotiace stanovisko a neodstránil stav prekvapivosti. Naopak, ignoroval znalecký posudok ako dôkaz v prospech žaloby, od ktorého záviselo meritórne rozhodnutie o uplatnenom nároku. Takýmto voľným hodnotením dôkazov odvolací súd zároveň anuloval svoje predchádzajúce zrušujúce uznesenie, zvrátil sled udalostí v procese hodnotenia dôkazov. Osobitne je podľa dovolateľa potrebné hodnotiť prekvapivosť rozhodnutí súdov oboch inštancií vo väzbe na zásadu rovnosti strán a rovnosti zbraní, a to najmä v situácii, keď vykonané znalecké dokazovanie bez akýchkoľvek skutkových pochybností podporilo úspešnosť žaloby.

31. Na základe uvedeného dovolateľ uviedol, že svojvoľná aplikácia jednoduchého práva odvolacím súdom (a v dôsledku potvrdzujúceho verdiktu aj súdom prvej inštancie) mala za následok porušenie základného práva dovolateľa podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a čl. 6 ods. 1 Dohovoru, z čoho vyplýva záver o porušení práva na spravodlivý proces.

32. Za nedôvodnú, svojvoľnú a v rozpore so zákonnými požiadavkami stavebného zákona a vykonávacej vyhlášky, považoval dovolateľ námietku odvolacieho súdu, ktorou spochybnil zápisy v stavebnom denníku dovolateľa vo väzbe na závery znaleckého dokazovania, pričom zistenému skutkovému stavu nezodpovedá ani argumentácia odvolacieho súdu o absencii právnej úpravy v otázke vedenia denných záznamov v stavebnom denníku. Dodal, že úsudok odvolacieho súdu preferujúci dôkaznú hodnotu stavebného denníka žalovaného pred zápismi zhotoviteľa je v rozpore s obsahom odpovede znalkyne na otázku č. 10.

33. K hodnoteniu ostatných listinných dôkazov - najmä komunikácie týkajúcej sa objednávky zo dňa 04. a 05. novembra 2008 - dovolateľ uviedol, že z nich v žiadnom prípade nevyplývajú závery prezentované odvolacím súdom.

34. Dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. je podľa dovolateľa naplnený nesprávnym právnym posúdením (nesprávnym výkladom) § 191 C. s. p. pri voľnom hodnotení výsledkov znaleckého dokazovania v kontexte celkovej dôkaznej situácie. Súd nedostatočne a v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít, vrátane odvolacieho súdu, vyložili otázku posúdenia a hodnotenia dôkaznej sily súdom nariadeného znaleckého dokazovania pre meritórne rozhodnutie. Vo vzťahu k takto vymedzenej právnej otázke dovolateľ poukázal na rozhodnutia NS SR (R 4/1969, R 1/1981, R 45/1984, R 102/2015, 7Cdo/41/2010, rozsudok NS SR sp. zn. 1Sžd/4/2014, R 102/2015 z

18. 02. 2014), ktorými je podľa jeho názoru v danej veci možné vymedziť interval ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke zákonných - procesnoprávných limitov pri hodnotení výsledkov znaleckého dokazovania.

35. Podľa dovolateľa sa sudy oboch inštancií vôbec neriadili stabilnými zásadami pri hodnotení znaleckého posudku ako dôkazu, keď na základe vlastných laických a skutkovému stavu nezodpovedajúcich hodnotiacich úsudkov v procese voľného hodnotenia dôkazov odmietli dôkaznú silu znaleckého posudku, pričom odborné závery znalkyne vôbec neboli oprávnení revidovať.

36. Dovolateľ uviedol, že v intenciách rozhodovacej činnosti dovolacieho súdu v otázke spornosti skutkovej otázky a prípustnosti dovolania podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., vychádzajúc z uznesenia NS SR sp. zn. 3Cdo/158/2017, možno zhrnúť, že

- v danej veci sa jedná o otázku procesnoprávneho charakteru (otázka dôkazného významu znaleckého dokazovania);
- spôsob vyriešenia nastolenej právnej otázky zakladá odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorý spočíva v absencii protichodných odborných/vedeckých informácií proti znaleckému dokazovaniu, ktoré by spochybňovali prijaté závery znalkyne;
- odvolací súd na riešenie nastolenej otázky založil svoje rozhodnutie;
- ide o relevantne nastolenú otázku v dovolacom konaní a ide o otázku zásadného právneho významu a zároveň o otázku právnú a nie skutkovú.

37. K dovolaniu žalobcu sa vyjadril žalovaný. Uviedol, že žalobca vychádzal v rámci dovolania z judikatúry spadajúcej ešte do doby platnosti O. s. p., pričom predmetné konanie sa dokončovalo už v zmysle ustanovení C. s. p., a to vrátane hodnotenia a využitia znaleckého posudku v dokazovaní. Procesný postup podľa ustanovení C. s. p. pritom kladie na žalobcu vyššie nároky, najmä aby sa sám pričínil o výsledok konania, v posudzovanom prípade najmä vo vzťahu k výsledkom znaleckého dokazovania. Žalobca, resp. dovolateľ bol však v tomto smere podľa názoru žalovaného pasívny a bezdôvodne sa spoliehal, že súd automaticky, bez ohľadu na sporné okolnosti prípadu, prevezme závery znaleckého posudku. Ich spornosť však žalobca iniciatívne neodstránil, znalec ich posudzovať nemohol a vychádzal tak z okolností, ktoré boli spornými a takými aj zostali. Otázky, ktoré boli predmetom znaleckého dokazovania boli naviac takého charakteru, že súd si ich nemohol sám zodpovedať, nakoľko vyžadovali isté odborné znalosti. Preto, ak sa dovolateľ s otázkami súdu uloženými znalkyni uspokojil a nedoplnil, resp. nezadal ďalšie, hoci mal možnosť, nemôže prenášať zodpovednosť na súd. Žalovaný vyjadril názor, že súd nemal žiadny priestor zasahovať do znaleckého dokazovania, ktorá aktivita bola výlučne už iba na stranách sporu. Žalobca však neunesol dôkazné bremeno, nech by boli odpovede znalca akékoľvek a všetko čo bolo predmetom znaleckého dokazovania ostalo naďalej sporné. Žalobca pritom sústredil celú svoju dovolaciu argumentáciu na výsledky znaleckého dokazovania a s tým súvisiacu argumentáciu súdov a pozabudol, že primárnu otázku vykonania diela mal preukazovať inak. Túto otázku nevyriešil ani odvolací súd v skoršom rozhodnutí. Kasačnú záväznosť skoršieho zrušujúceho uznesenia považoval žalovaný za dodržanú súdom prvej inštancie, a to čo do povinnosti doplniť znalecké dokazovanie. Nič z uvedeného však nenasvedčuje prítomnosti dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f/ C. s. p., pretože ak súd v rámci dokazovania zaujal určité hodnotiace stanovisko, nejde o porušenie práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia. Žalobca pritom nepodrobil znalecký posudok vlastnej kritike, nežiadal o doplnenie otázok, vysvetlenie od znalca. Súd v závere dokazovania pritom dopytoval žalobcu, či má záujem doplniť dokazovanie, čím mu neodňal právo na doplnenie dôkazov. Napadnuté rozhodnutie nemožno ani považovať za prekvapivé. Sudy nehodnotili odborné závery znalkyne, ale spornosť samotných východísk, ktoré mala k dispozícii, ktoré sama ani nemohla posudzovať a ich spornosť znaleckým posudkom ani nemohla odstrániť. Odvolací súd zároveň správne zhodnotil predmet sporu aj zo širšieho uhla a nie len na podklade znaleckého posudku, na ktorom bazíroval žalobca. Žalovaný dodal, že nebolo a ani nie je zaužívanou aplikačnou praxou súdov, že znalecký posudok musia vždy a za každých okolností vziať za podklad pre svoje rozhodnutie a takýto postup si nemôže ani žiadna zo strán nárokovať.

38. K odvolaciemu dôvodu podľa § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. žalovaný uviedol, že dovolateľom nebola

v tomto smere argumentačne zhodnotená hmotnoprávna stránka veci v zmysle § 432 ods. 2 C. s. p., nepredložil k rozhodným právnym otázkam svoju (správnu) verziu posúdenia zásadných právnych otázok. Dovolateľ mal predložiť vlastnú verziu právneho posúdenia veci k rozhodným právnym otázkam (dojednanie zmeny rozsahu diela, jeho vykonávanie a odovzdanie pre určitý subjekt a pod.) a nie len vo vzťahu k otázke, ako mali sudy pristupovať k znaleckému dokazovaniu.

39. Na základe uvedeného žalovaný navrhol, aby dovolací súd dovolanie žalobcu ako nedôvodné zamietol a priznal žalovanému náhradu trov konania v celom rozsahu.

40. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 C. s. p.), po zistení, že dovolanie podala včas strana sporu, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 C. s. p.), zastúpená v súlade s ustanovením § 429 ods. 1 C. s. p., bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 C. s. p.) najskôr skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

41. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým nemožno napadnúť každé rozhodnutie odvolacieho súdu. Výnimočnosti tohto opravného prostriedku zodpovedá právna úprava jeho prípustnosti v Civilnom sporovom poriadku. Dovolanie podľa C. s. p. nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu.

42. Podľa ust. § 419 C. s. p., proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia *expressis verbis* vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, tak takéto rozhodnutie nemožno úspešne napadnúť dovolaním. Prípady, v ktorých je dovolanie proti rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, sú taxatívne vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C. s. p.. Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky prípustnosti dovolania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

43. V posudzovanom prípade žalobca prípustnosť dovolania vyvodzoval z ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Túto vadu dovolateľ videl v porušení kasačnej záväznosti predchádzajúceho zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, kedy súd vyvolal na strane dovolateľa legitímne očakávanie, že úspech žaloby závisí od výsledku znaleckého dokazovania a tiež v porušení princípov civilného sporového konania (princíp kontradiktórnosti, rovnosti zbraní, rovnosti strán, porušenie zákazu prekvapivých rozhodnutí a zákazu ľubovôle, porušenie práva na riadne odôvodnenie rozhodnutia). Odvolací súd zaťažil tiež podľa dovolateľa svoje rozhodnutie uvedenou vadou tým, že vydal prekvapivé rozhodnutie v rozpore so zisteným skutkovým stavom a výsledkami znaleckého dokazovania, pričom vytkol žalobcovi, že neunesol dôkazné bremeno, a to napriek tomu, že žalovaný v konaní vo vzťahu k znaleckému posudku nepredložil žiadnu hodnotovo porovnateľnú verziu a kvalifikovane tak nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu. Odvolací súd podľa dovolateľa nevychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie, jednostranne dotvoril skutkový stav a vykonštruoval samostatnú skutkovú otázku, keď sa na jednej strane stotožnil so závermi znaleckého posudku no na druhej strane uviedol, že bolo potrebné zo strany žalobcu preukázať dodanie prác (a cenový rozsah ich reálneho vykonania) objednaných a schválených pánom Marčekom. Ako porušenie práva na spravodlivý proces dovolateľ označil tiež postup odvolacieho súdu pri hodnotení výsledkov znaleckého dokazovania, ktorý považoval za vecne správny, ale nepoužiteľný pre úspech žaloby a ako dôkaz ho ignoroval a postup pri hodnotení ostatných listinných dôkazov (napr. stavebný denník).

44. Relevantné znaky, ktoré charakterizujú procesnú vadu v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p. sú a/ zásah súdu do práva na spravodlivý súdny proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva. Právo na spravodlivý

súdny proces predstavuje možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na neustrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrovanou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov. Vyššie citované ustanovenie § 420 písm. f/ C. s. p. zakladá prípustnosť a dôvodnosť dovolania v prípade, ak miera porušenia procesných práv strany, v dôsledku nesprávneho procesného postupu súdu, nadobudla značnú, výraznú, resp. relevantnú intenzitu porušenia jej práva na spravodlivý proces. Pod porušením práva na spravodlivý proces v zmysle tohto ustanovenia sa rozumie nesprávny (vadný) procesný postup súdu, spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení procesných ustanovení, ktoré sa vymykajú zákonnému, ale aj ústavnému procesno-právnemu rámcu a ktorý tak zároveň znamená aj porušenie procesných práv garantovaných Ústavou Slovenskej republiky. Pod pojmom „procesný postup“ (čo vyplýva aj z doteraz platnej konštantnej judikatúry NS SR k ust. § 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p. a judikatúry Ústavného súdu SR) sa rozumie faktická (ne)činnosť súdu znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení, resp. možnosť jej aktívnej účasti v spore, predchádzajúca vydaniu súdneho rozhodnutia, avšak nie samotné rozhodnutie súdu vo veci a ani jeho odôvodnenie, funkciou ktorého je vysvetliť podstatné dôvody, so zreteľom na ktoré súd vo veci rozhodol.

45. Obsahom práva na spravodlivý proces (článok 46 ods. 1 Ústavy SR) je umožniť každému, bez akejkoľvek diskriminácie, reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces však nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, hodnotením dôkazov (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (sp. zn. I. ÚS 50/04).

46. K námietke dovolateľa o porušení kasačnej záväznosti skoršieho zrušujúceho rozhodnutia odvolacieho súdu, dovolací súd uvádza, že o prípad kasačnej záväznosti ide vtedy, keď súd nižšej inštancie už nemá naďalej voľnú úvahu pri právnom posúdení skutkového stavu v danom spore a je povinný riadiť sa právnym posúdením súdu vyššej inštancie a na jeho základe spor rozhodnúť. V prejednávanej veci skoršie zrušujúce uznesenie odvolacieho súdu ukladalo súdu prvej inštancie povinnosť nariadiť znalecké dokazovanie za účelom posúdenia skutkových okolností, ktoré boli medzi stranami sporné. Súd prvej inštancie naradil predmetné znalecké dokazovanie, ktorého výsledky však v spojení s ostatnými dôkazmi nepodporili úspešnosť podanej žaloby. Z uvedeného vyplýva, že v predmetnom prípade nemožno hovoriť o porušení princípu kasačnej záväznosti, nakoľko súd prvej inštancie postupoval v ďalšom konaní v súlade s názorom a postupom predpokladaným odvolacím súdom.

47. K ostatným dovolacím námietkam dovolateľa, ktorými malo dôjsť k porušeniu jeho práva na spravodlivý súdny proces dovolací súd uvádza, že nejde o námietky, ktoré by zakladali dovolací dôvod a prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p.. Vydanie prekvapivého rozhodnutia v rozpore so zisteným skutkovým stavom a výsledkami znaleckého dokazovania, záver súdu o neunesení dôkazného bremena, či postup súdu pri hodnotení výsledkov znaleckého dokazovania sú námietky týkajúce sa postupu súdu v procese dokazovania. Spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov, vrátane znaleckého posudku, súdom odchyľne od návrhu a názoru sporovej strany predstavuje skutkovú rovinu posudzovania sporu. Dovolací súd poukazuje na ustanovenie § 442 C. s. p., podľa ktorého dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd, z čoho vyplýva, že skutkový stav veci zistený odvolacím súdom (prípadne súdom prvej inštancie) nepodlieha prieskumu v dovolacom konaní. Z uvedeného vyplýva, že ani dovolateľom namietaná skutočnosť, že odvolací súd vykonštruoval ďalšiu, či samostatnú skutkovú otázku nie je dôvodom zakladajúcim porušenie práva na spravodlivý súdny proces.

48. Dovolací súd považuje za potrebné poukázať na čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, ktorý zaručuje právo na spravodlivé súdne konanie, ale neustanovuje žiadne pravidlá

pre prípustnosť dôkazov alebo spôsob, akým majú byť posúdené. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú otázky, ktorých posúdenie je v zásade v právomoci orgánu, ktorý rozhoduje o merite veci. Z uvedeného vyplýva, že právomoc konať o veci, ktorej sa návrh týka, v sebe zahŕňa právomoc posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné (I. ÚS 52/03).

49. V súvislosti s namietanými nedostatkami v procese dokazovania, dovolací súd zdôrazňuje, že posudzovanie návrhov na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané, je vždy vecou súdu (§ 185 ods. 1 C. s. p.) a nie sporových strán. To znamená, že pokiaľ súdy znalecký posudok vyhodnotili nesprávne ako tvrdí dovolateľ, môže byť ich rozhodnutie z tohto dôvodu vecne nesprávne; táto samotná skutočnosť však prípustnosť dovolania nezakladá a nie je samostatným dovolacím dôvodom ani vtedy, ak je dovolanie procesne prípustné. Súd vykonáva dokazovanie a hodnotí predložené dôkazy podľa svojho uváženia v zmysle zákona. Zákon vychádza zo zásady voľného hodnotenia dôkazov a táto zásada znamená, že záver, ktorý si sudca urobí o vykonaných dôkazoch z hľadiska ich pravdivosti a dôležitosti pre rozhodnutie, je vecou jeho vnútorného presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu, pričom hodnotiacia úvaha súdu musí vychádzať zo zisteného skutkového stavu veci a výsledok hodnotenia dôkazov má byť súčasťou rozsudku. V preskúmvanej veci nemal dovolací súd za preukázané, že by sa týmto postupom súdy nižšej inštancie neriadili. Dovolací súd zdôrazňuje, že procesným pochybením by bol taký postup súdu, ktorý by procesnej strane v konaní znemožnil dôkazy predkladať alebo navrhovať. Teda námietka dovolateľa k spôsobu hodnotenia znaleckého posudku vzhľadom na uvedené nie je dôvodná

50. V posudzovanom prípade je zrejmé, že základom celého sporu je neunesenie dôkazného bremena na strane žalobcu/dovolateľa čo do zistenia, že ním tvrdené práce a dodávky skutočne realizoval a v akom rozsahu. Argumentácia žalobcu pritom v prevažnej miere spočíva v tom, že úspešnosť svojej žaloby zakladá na záveroch znaleckého posudku, či na skutočnosti, že v konaní nebolo sporné, že práce realizoval a že žalovaný kvalifikovane nepoprel skutkové tvrdenia žalobcu. Dovolací súd však dáva do pozornosti, že dôkazné bremeno je jednoznačne na strane zhotoviteľa a v oblasti zmlúv o dielo, kde dochádza k priebežným zmenám a je následne obtiažne zisťovať skutočný rozsah vykonaných prác, musí samotný zhotoviteľ dbať o to, aby mal dostatok podkladov, ktorými bude môcť následne dokázať svoj nárok - právo na odmenu. Všetky dôkazy tvoriace obsah spisu vrátane znaleckého posudku boli v konaní vyhodnotené súdmi nižšej inštancie, pričom tieto v zhode uzavreli, že nebol naplnený účel znaleckého dokazovania z dôvodu, že závery znalkyne sú síce odborne správne, ale skutkový podklad, z ktorých tieto závery vychádzajú tvorili listinné dôkazy jednostranne predložené žalobcom, ktorých pravdivosť žalovaný spochybňoval, a teda znalkyňa vychádzala zo skutočností, ktoré boli v konaní sporné a žalobcom predložené dôkazy nedávali podklad k tomu, aby mu súd priznal uplatnený nárok. Znalecký posudok teda dôvodnosť žalobcom uplatneného nároku neosvedčil a ďalšie listinné dôkazy taktiež nebolo možné považovať za hodnoverné dôkazy o tom, že žalobca faktúrované práce reálne vykonal a v akom rozsahu.

51. Dovolateľ v rámci dovolacieho dôvodu v zmysle § 420 písm. f/ C. s. p. namietal tiež porušenie práva na riadne odôvodnenie rozsudku, najmä v súvislosti s tým, že odvolací súd nevychádzal zo skutkového stavu zisteného súdom prvej inštancie. Dovolací súd uvádza, že právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné a nie sú prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, dôsledkom čoho by bolo popretie zmyslu a podstaty práva na spravodlivý proces. Právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces a práva na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR a článku 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sp. zn. II. ÚS 383/06).

52. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy SR je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky, súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu.

53. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán (avšak) s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (sp. zn. I. ÚS 46/05, sp. zn. II. ÚS 76/07).

54. Funkciou odôvodnenia súdneho rozhodnutia je predovšetkým doložiť správnosť rozhodnutia súdu, pričom odôvodnenie je zároveň aj prostriedkom kontroly správnosti postupu súdu pri vydaní rozhodnutia a nástrojom ochrany pred svojvôľou súdnej moci. Odôvodnenie rozhodnutia by malo stranám sporu umožniť posúdiť, ako súd v ich veci vyložil a aplikoval príslušné právne predpisy a akými úvahami sa spravoval pri svojom rozhodovaní.

55. Z rozsudku odvolacieho súdu je zrejmé, prečo odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdil a akými podstatnými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí výslovne konštatoval, že sa stotožňuje so závermi súdu prvej inštancie, pričom na doplnenie správnosti tohto záveru uviedol rozsiahlu argumentáciu v súlade so skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie a vyplývajúcim z obsahu spisu, pričom sám uviedol, že v odvolacom konaní nebolo potrebné doplniť ani zopakovať dokazovanie.

56. Dovolateľ namietal tiež prekvapivosť napadnutého, resp. napadnutých rozhodnutí najmä s poukazom na hodnotenie znaleckého posudku. V tomto smere dovolací súd uvádza, že o tzv. prekvapivé rozhodnutie ide vtedy, ak odvolací súd založí svoje rozhodnutie vo veci na iných právnych záveroch, ako súd prvej inštancie, za súčasného naplnenia okolností, že proti týmto iným právnym záverom odvolacieho súdu nemá strana sporu možnosť vyjadrovať sa, právo argumentovať, prípadne predkladať nové dôkazy, ktoré sa z hľadiska právnych záverov súdu prvej inštancie nejavili ako významné. Odvolací súd sa však plne stotožnil s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie, z čoho je zrejmé, že na posudzovaný prípad aplikoval tie isté ustanovenia toho istého právneho predpisu, ako súd prvej inštancie, pričom svojím postupom nevyklúčil žalobcu z realizácie jeho procesných práv, a preto jeho rozhodnutie nie je prekvapivým či nepredvídateľným. Ohľadom problematiky prekvapivosti súdnych rozhodnutí aj judikatúra (R 56/2012) dospela k záveru, že ak sa odvolací súd v odôvodnení svojho potvrdzujúceho rozhodnutia v plnom rozsahu stotožnil s dôvodmi prvostupňového rozhodnutia a nad ich rámec uviedol ešte aj ďalšie, z pohľadu prvostupňového konania nové dôvody, jeho rozhodnutie nie je prekvapivé a takýto postup odvolacieho súdu neodníma účastníkovi možnosť konať pred súdom (§ 237 ods. 1 písm. f/ O. s. p., porovnaj aj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10bdoV/12/2015 zo dňa 30. júna 2016). Nová právna úprava dovolacieho konania v C. s. p., ktorá nadobudla účinnosť dňom 1. júla 2016, na podstate tohto záveru NS SR nič nezmenila.

57. S poukazom na vyššie uvedené dovolací súd dospel k záveru, že postupom odvolacieho súdu nedošlo k vade v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., ktorá by zakladala porušenie práva žalobcu na spravodlivý súdny proces tak, ako to má na mysli citované ustanovenie C. s. p. a v preskúmvanej veci tak nebola splnená podmienka prípustnosti dovolania v zmysle ustanovenia § 420 písm. f/ C. s. p., čo zakladá dôvod na odmietnutie dovolania v zmysle ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p.

58. Dovolateľ ďalej prípustnosť svojho dovolania založil na ustanovení § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. tvrdiac, že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva v nesprávnom právnom posúdení § 191 C. s. p. pri voľnom hodnotení výsledkov znaleckého dokazovania v kontexte celkovej dôkaznej situácie. Za právnu otázku, od ktorej záviselo rozhodnutie odvolacieho súdu a pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu považoval dovolateľ to, že súdy nedostatočne a v rozpore s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít vyložili otázku posúdenia a hodnotenia dôkaznej sily súdom nariadeného znaleckého dokazovania pre meritórne rozhodnutie. Súdy oboch inštancií sa podľa dovolateľa vôbec neriadili stabilnými zásadami pri hodnotení znaleckého posudku ako dôkazu, keď na základe vlastných úsudkov v procese voľného hodnotenia dôkazov odmietli dôkaznú silu znaleckého posudku.

59. Podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p., dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie

odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu.

60. Podľa ustanovenia § 432 ods. 1, 2 C. s. p., dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia. Toto ustanovenie pritom nemôže byť posudzované izolovane, ale v spojení s citovaným ustanovením § 421 ods. 1 C. s. p.

61. Podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p., dovolací súd odmietne dovolanie, ak nie je odôvodnené prípustnými dovolacími dôvodmi alebo ak dovolacie dôvody nie sú vymedzené spôsobom uvedeným v § 431 až § 435.

62. Prípustnosť dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. sa vždy vzťahuje na právnu otázku, ktorej vyriešenie viedlo k záverom uvedeným v rozhodnutí odvolacieho súdu. Prípustnosť dovolania potom bude, vzhľadom na viazanosť dovolacieho súdu dovolacími dôvodmi (ustanovenie § 440 C. s. p.), závisieť od toho, či a ako dovolateľ vymedzil dovolaciu otázku zásadného právneho významu a či ide o prípad, na ktorý sa vzťahuje príslušné zákonné ustanovenie. Povinnosťou dovolateľa kvalifikovane zastúpeného advokátom je teda uviesť právne posúdenie odvolacieho súdu, ktoré považuje za nesprávne a konkretizovať, ako podľa jeho názoru mal odvolací súd konkrétnu právnu otázku správne vyriešiť. Zároveň musí dovolateľ špecifikovať odklon od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu a zároveň musí ísť o takú právnu otázku, ktorá je pre rozhodnutie vo veci samej kľúčová. Iba ak sú všetky uvedené kumulatívne podmienky splnené, môže dovolací súd pristúpiť k uskutočneniu meritórneho dovolacieho prieskumu.

63. Z uvedeného vyplýva, že aby určitá otázka mohla byť relevantná z hľadiska § 421 ods. 1 C. s. p., musí ísť - okrem špecifikovaných podmienok - predovšetkým o otázku právnu (teda v žiadnom prípade nie o skutkovú otázku). Zo zákonodarcom zvolenej formulácie vyplýva, že otázkou riešenou odvolacím súdom sa tu rozumie tak otázka hmotnoprávna (ktorá sa odvíja od interpretácie napr. Občianskeho zákonníka, Obchodného zákonníka, Zákonníka práce, Zákona o rodine), ako aj procesnoprávna (ktorej riešenie záviselo na aplikácii a interpretácii procesných ustanovení). Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, ale nesprávne ho interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery (viď uznesenie NS SR sp. zn. 1Cdo 222/2009 z 26. februára 2010).

64. Z otázky formulovanej dovolateľom vyplýva, že za nesprávne právne posúdenie považuje nesprávny postup súdov pri hodnotení výsledkov znaleckého posudku v procese dokazovania (nesprávny výklad § 191 C. s. p.), kedy súdy v procese voľného hodnotenia dôkazov odmietli dôkaznú silu znaleckého posudku. Takto formulovanú otázku v prvom rade nemožno podľa názoru dovolacieho súdu, s poukazom na kritéria uvedené v ods. 62 až 63 odôvodnenia, považovať za otázku právnu, ktorá v konečnom dôsledku nie je ani vymedzená v súlade s týmito kritériami. Dovolateľ sa svojimi tvrdeniami snaží len vyvrátiť súdmi prijatý záver, že výsledky znaleckého dokazovania neboli spôsobilé podporiť úspešnosť žaloby. Súd prvej inštancie ani odvolací súd nerevidovali závery znalkyne, nekritizovali jej odborné závery, ale práve naopak vyhodnotili ich za odborne správne a spochybnený bol len skutkový základ, z ktorého znalkyňa vychádzala a jeho súlad s výsledkami konania a inými dôkazmi. V tomto prípade ide o skutkový záver konajúcich súdov, ktorý bol výsledkom vykonaného dokazovania (pozri ods. 47).

65. Dovolateľ neuviedol žiadne konkrétne dôvody proti právnemu posúdeniu veci odvolacím súdom, pričom nesprávna aplikácia, či výklad § 191 C. s. p., ktoré upravuje dokazovanie v civilnom sporovom konaní, nenapĺňa skutkovú podstatu nesprávneho právneho posúdenia veci. Túto námietku pritom

dovolaateľ vznesol už v odvolaní, pričom ani v jednom z opravných prostriedkov neuviedol žiadnu konkrétnu a relevantnú výhradu proti právnym predpisom uplatneným konajúcimi súdmi, ich interpretácii, či právnym záverom vyodeným zo zisteného skutkového stavu.

66. S poukazom na to, že dovolateľ vo vzťahu k dôvodu prípustnosti dovolania podľa ustanovenia § 421 ods. 1 písm. a/ C. s. p. nevymedzil dovolací dôvod spôsobom uvedeným v ustanovení § 432 ods. 2 C. s. p., dovolací súd dospel k záveru, že dovolanie žalobcu je potrebné odmietnuť podľa ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p.

67. Z vyššie uvedených dôvodov dovolací súd dovolanie žalobcu odmietol podľa ustanovenia § 447 písm. c/ C. s. p., ako aj ustanovenia § 447 písm. f/ C. s. p.

68. Rozhodnutie o nároku na náhradu trov dovolacieho konania Najvyšší súd Slovenskej republiky neodôvodňuje (ustanovenie § 451 ods. 3, veta druhá C. s. p., § 453 ods. 1 v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 C. s. p.). O výške náhrady trov konania žalovanej rozhodne súd prvej inštancie (ustanovenie § 262 ods. 2 C. s. p.).

69. Rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0 (ustanovenie § 451 ods. 2 v spojení s ustanovením § 393 ods. 2, druhá veta C. s. p. a ustanovením § 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov).

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.